

съ время ся измѣнява, то тукъ ся раждатъ голѣмы затрудненія, какъ да съхрани челоуѣкъ тѣя две условія: тѣя затрудненія ся улесняватъ, кога ся подложи правописаніе-то на кой да е языкъ подѣ общи правила. А понеже мы още нѣмаме общи и неизмѣнны правила за правописаніе, то оттова и таково разногласіе касателно до тойзи предметъ: зачтото и тѣ, за които ся придрѣжяме, не сж още оцврѣснжли.

Всѣ разногласія въ правописаніе-то ни можѣтъ да ся раздѣлятъ въ сегашне-то время на двѣ главны секты, отъ които една-та послѣдува правописаніе-то на нынѣшни-ты печатны црѣковны книги, а друга-та исповѣдува Старобългарско-то правописаніе, което е уцѣлѣло въ старинны-ты рѣкописи: това послѣдне-то е много пѣсѣгласно съ живо-то произношеніе народно и, видися, негова-та секта ще земе врѣхъ. Това Старобългарско писмо, ако и да ся е измѣнявало въ послѣдующи-ты вѣкове подѣ вліяніе на разны причини *); въ самж-тж старинж

*) Съ распространіе-то на Христіанскж-тж вѣрж между Славянскы-ты племена преходили Старобългарскы-ты книги и у нихъ. Тукъ въ послѣдующи-ты вѣкове переписници-ти начяли мало по мало да измѣняватъ древне-то правописаніе и да го сближаватъ всякой съ свое-то нарѣчіе; оттова слова-та ако и да ся остави исты-ты, но много буквы замѣнили една другж. Г. П. Перевѣвскый начиная да пише за Старославянско-то правописаніе, говори така: «Правописаніе старославянскаго языка чрезвычайно разнообразно; оно мѣнялось почти съ каждымъ вѣкомъ отъ умничанья писцовъ, или по вліянію того нарѣчія, которымъ говорили писцы». (Грам. Старославянскаго языка, изданная въ 1852 г. въ С. Петербургѣ, стран. 53-я.)